

IDEFISC®

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

© IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - Nummer : 78 - Afgiftekantoor: Brussel V - april 2012 - info@idefisc.be

Editoriaal

Het werkelijke gevaar van het “fiscaal misbruik”

Zoals men weet, heeft de programmawet net de volkomen ineffectieve antimisbruikbepaling die in 1992 werd gestemd, vervangen door een nieuwe bepaling.

We komen later zonder twijfel nog terug op de details betreffende de toepassing van de nieuwe tekst. Het is in ieder geval reeds zeker dat het principe van de legitieme keuze voor de minst belaste weg wordt behouden. De nieuwe tekst beperkt zich tot de voorziening van een uitzondering die dus noodzakelijk restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Die uitzondering wijdt niet uit over de theorie van de belastingontduiking, noch over die van rechtsmisbruik, maar voegt een nieuwe notie in, die van “fiscaal misbruik”.

Ondanks het feit dat de tekst ruimschoots voor verbetering vatbaar is, kan men er toch uit afleiden dat de toepassingsgevallen van de notie fiscaal misbruik wederom uitzonderlijk zullen zijn om reden van de combinatie van noodzakelijke vereisten. Of

wel zal het gaan over het bekomen van fiscale voordelen (dus noodzakelijk uitzonderingen op het gemene recht) verkregen in strijd met de doelstellingen van de wetgever. Ofwel zal het gaan over het zich vrijwillig plaatsen buiten het toepassingsgebied van een specifieke bepaling en dit andermaal in strijd met de doelstellingen eigen aan die bepaling.

Zulke hypothesen komen zelden voor, meer in het bijzonder omdat men niet vaak een specifieke intentie van de wetgever met betrekking tot een zekere bepaling kan onderscheiden. Dat wordt echter wel vereist door de tekst. De bevestiging van de fiscus dat het geheel van de wetgeving een doel heeft dat geschonden wordt door de belastingplichtige volstaat daartoe niet.

De fiscus zal naar onze mening eveneens de bewijslast behouden betreffende de intentie om de belasting te ontwijken. Enkel indien een dergelijk bewijs wordt geleverd door de fiscus, zal de belastingplichtige de herkwalficatie nog kunnen ontlopen door

het bestaan aan te tonen van andere niet-fiscale motieven.

Tot slot, zelfs indien alle voorwaarden vervuld zouden zijn en het bestaan van een fiscaal misbruik zou zijn bewezen, is de tekst bijzonder verwarrend over de gevolgen die daaruit voortvloeien.

De werkelijke vrees die deze tekst kan veroorzaken bij de belastingplichtigen ligt in de misbruiken die we kunnen voorzien ... bij de toepassing van de tekst door de fiscus. De wet is zo slecht geschreven en leent zich tot verwarring. We moeten bijgevolg vrezen dat enkele diensten van de fiscus zullen proberen om, zelfs in strijd met de tekst, de wet toe te passen in omstandigheden die de wet niet toelaat.

Het is die, misschien gewilde, rechtsonzekerheid en het risico op geschillen dat er uit voortkomt die het voornaamste gevaar vormen van deze nieuwe wetgeving.

Thierry AFSCRIFT

**De associatie Afschrift werd verkozen als
“Tax law firm of the year” bij de Belgian Legal Awards van 2012**

De slag van de klauwen van de beer

Fiscale amnestie: een gemiste kans

Enkele partijen hadden voorgesteld om aan de permanente fiscale amnestie (de “EBA BIS”) een tijdelijke fiscale amnestie toe te voegen met een bredere reikwijdte. Die zou het mogelijk hebben gemaakt om enkele moeilijkheden in het systeem van de EBA BIS op te lossen. De EBA BIS functioneert immers enkel bevredigend voor de roerende inkomsten en dan nog alleen indien de belastingplichtige zich in de mogelijkheid bevindt om alle handelingen op zijn rekening over een periode van minstens 7 jaar te rechtvaardigen.

Terwijl andere landen, zoals Spanje, recent een quasi onvoorwaardelijke fiscale amnestie invoegen (maar met een hoger voorheffingtarief van 10 %), depriveert België, die nochtans ook begrotingsmoeilijkheden heeft, zich vrijwillig van inkomsten die zouden toegelaten hebben om een nieuwe algemene amnestie binnen te rijven.

Het is zonder twijfel spijtig voor de fiscus gezien het financiële belang van een dergelijke fiscale amnestie dreigt te verminderen in de komende jaren. De zeer nadelige evolutie in de belasting van roerende inkomsten in België zou belastingplichtigen aan het twijfelen kunnen brengen over de mogelijkheid om nog van een dergelijke maatregel te genieten. De gekende roerende inkomsten ondergaan een belasting die alsmaar zwaarder wordt en de belastingplichtigen zullen zeker vrezen dat dit regime nog zal verergeren in de toekomst gezien de chronische onvermogenheid van de Staat.

De ongelikte beer

Editoriaal

Het werkelijke gevaar van het "fiscaal misbruik"	1
Een verhoging van de tarieven van de schenkingsrechten op roerende goederen en opheffing van het tarief van 10 % voor bepaalde verwervingen van onroerende goederen in het Waalse Gewest	6
De fiscus moet buigen voor het beroepsgeheim	7
Het addendum aan de circulaire betreffende de afzonderlijke aanslag	9
Levensverzekering van meer dan acht jaar en vrijstelling van de roerende voorheffing	10
Fiscale regularisatie in Israël	11
Fiscale regularisatie op zich Amerikaans	12
Belasting volgens nationaliteit: de Belgische Fransen hebben niets te vrezen	13
Nietigheid van de belastingen die na 30 juni van het jaar dat volgt op het aanslagjaar worden gevestigd	14
De roerende voorheffing op auteursrechten is niet meer bevrijdend	15
Opheffing van het bankgeheim: een Hof van Beroep stelt eveneens de vraag naar de grondwettelijkheid van de nieuwe wet	16
De fiscus en witwassen	17
België moet zijn evaluatiesysteem van onroerende buitenlandse inkomsten herzien	19

Een verhoging van de tarieven van de schenkingsrechten op roerende goederen en opheffing van het tarief van 10 % voor bepaalde verwervingen van onroerende goederen in het Waalse Gewest

In het Waalse Gewest voorziet het Wetboek der registratierechten een vermindering van de tarieven van de schenkingsrechten op roerende goederen die afwijkt van de vaak belemmerende tarieven voorzien in de wet. Het wetboek voorziet in principe voor een schenking van goederen, tarieven die gaan van 4 % (voor de eerste schijf van 25.000 € in rechte lijn of tussen echtgenoten) tot 80 % (voor het maximaal tarief toepasbaar vanaf 175.000 € tussen alle andere personen).

Schenkingsrechten van roerende goederen onderworpen aan het verlaagde tarief zijn zeer talrijk sinds 2006, het jaar waarin de verlaagde tarieven voor de roerende goederen in werking zijn getreden.

Die tarieven waren vastgesteld op 3% voor de schenkingsrechten

rechte lijn, tussen echtgenoten en tussen wettelijke samenwonenden. Voor schenkingsrechten tussen broers en zussen en tussen ooms of tantes en neven of nichten op 5 % en voor schenkingsrechten gedaan aan andere personen op 7 %.

Een decreet van 15 december 2011 houdende de algemene ontvangstenbegroting van het Waalse Gewest voor het begrotingsjaar 2012 voorziet een verhoging van 10 % van het tarief dat van toepassing is op schenkingsrechten onder levenden van roerende goederen.

Dientengevolge stijgt het tarief van 3 % tot 3,3 %; het tarief van 5 % tot 5,5 % en het tarief van 7% tot 7,7 % voor elke geregistreerde schenking uitgevoerd vanaf 1 januari 2012.

De handgiften zijn daarentegen nog steeds niet onderworpen aan de registratierechten en kunnen nog altijd worden aangereken in verschillende gevallen, in functie van de concrete situatie waarin de schenker zich bevindt.

Hetzelfde decreet heft in het Waalse gewest eveneens de mogelijkheid op om een verlaging voor sociale redenen tot 10 % van de registratierechten die verschuldigd zijn omwille van de eigendomsoverdracht van een woning, te verkrijgen. Elke overdracht van een woning, zelfs voor een verwerving van een woning die mogelijk aanleiding geeft tot het afsluiten van een hypothecaire lening bij de Société Wallonne du Crédit Social et des guichets du Crédit Social, of bij het Fonds du Logement des Familles Nombreuses de Wallonie, zal voortaan het voorwerp uitmaken van een belasting van 12,5 % aan registratierechten.

Séverine SEGIER

“ *Een decreet van 15 december 2011 houdende de algemene ontvangstenbegroting van het Waalse Gewest voor het begrotingsjaar 2012 voorziet een verhoging van 10 % van het tarief dat van toepassing is op schenkingsrechten onder levenden van roerende goederen.*

Dientengevolge stijgt het tarief van 3 % tot 3,3 %; het tarief van 5 % tot 5,5 % en het tarief van 7% tot 7,7 % voor elke geregistreerde schenking uitgevoerd vanaf 1 januari 2012.

”

De fiscus moet buigen voor het beroepsgeheim

In haar arrest, gevelde op 1 juni 2011 (R.G. nr. 2010/AR/784), herinnert het Hof van Beroep te Brussel eraan dat in bepaalde situaties de fiscale administratie moet buigen voor het beroepsgeheim.

Deze zaak betrof het medisch beroepsgeheim ingeroepen door een tandarts.

De fiscale administratie had aan die laatste een vraag tot inlichtingen geadresseerd op grond van artikel 315 van het WIB 92 om zijn fiscale situatie te controleren. De controle bedroeg meer bepaald de inkomsten van de tandarts die voortkomen uit prothesewerk en verzorgingen die niet worden terugbetaald door de sociale zekerheid.

Hiertoe had de administratie van de tandarts geëist dat hij al zijn boeken en documenten, daarbij inbegrepen zijn met de hand geschreven “patiëntenfiches”, aan hen moest communiceren. Tezelfdertijd moest de tandarts erover waken dat de identificatiegegevens van de patiënten werden verborgen gehouden om te vermijden dat hij zich schuldig zou maken aan een schending van zijn medisch beroepsgeheim.

Ondanks de voorzorgen, aan-

bevolen door de administratie in haar vraag tot inlichtingen, weigerde de tandarts de documenten te leveren door zich te beroepen op zijn medisch beroepsgeheim.

Volgende op deze weigering, en overeenkomstig artikel 334 van het WIB 92, riep de fiscale administratie het advies in van de bevoegde disciplinaire autoriteit, in casu de Franstalige Provinciale Medische Commissie van de Provincie Brabant, teneinde te oordelen of, en eventueel in welke mate, de vraag tot inlichtingen overeenstemde met het respect voor het beroepsgeheim.

De disciplinaire autoriteit gaf een negatief advies door te overwegen, zoals de tandarts opwierp, dat de “patiëntenfiches” (...) alleen informatie van medische aard bezaten en dat de herhaalde aanwezigheid van de naam van de patiënt onverenigbaar was met de consultatie van de fiches door de vertegenwoordigers van de fiscus”. Bovendien vond de Commissie dat geen “extractiemethode kan worden gevonden die overeenstemt met het medisch beroepsgeheim”.

De administratie oordeelde dat de positie ingenomen door de disciplinaire autoriteit van de tandarts, pertinentie miste en besloot om het onderzoek in hoofde van die laatste verder te zetten.

Echter, onder de dekmantel van

zijn beroepsgeheim, weigerde de tandarts te antwoorden op de vraag van de fiscus die de belastingplichtige in rechte sommeerde teneinde hem te verplichten de gevraagde inlichtingen te leveren.

Bij een vonnis van 15 februari 2010 stelt de Rechtbank van eerste aanleg de tandarts volledig in het gelijk.

De Belgische Staat besloot om beroep aan te tekenen tegen dit vonnis.

In haar beroep verdedigt de Belgische Staat dat “het beroepsgeheim niet mag worden ingeroepen om zichzelf te onttrekken aan zijn fiscale verplichtingen” en dat het aldus aan de tandarts toekwam “om zich op zo een manier te organiseren dat hij zijn fiscale verplichtingen kan nakomen zonder de gegevens mede te delen die onder het medisch beroepsgeheim vallen”.

Bovendien was het, volgens de Belgische Staat, “technisch” mogelijk om de identiteit van de patiënten die figureerden op de fiches te verbergen, wat juist toeliet om elk risico van schending van het medisch beroepsgeheim uit te sluiten.

In haar arrest van 1 juni 2011, heeft het Hof van Beroep te Brussel aan het principe, verdedigd door de Belgische Staat, herinnerd volgens hetwelk het

“

Als de fiscale administratie beschikt over grote onderzoeksbevoegdheden, zijn die nochtans niet ongelimiteerd zoals het becommentarieerde arrest bevestigt. De fiscus moet immers buigen voor het beroepsgeheim van de belastingplichtigen.

Dit arrest laat eveneens toe om te herinneren aan het feit dat de fiscale administratie de beginselen van behoorlijk bestuur moet respecteren. Het zou kunnen worden ingeroepen in alle situaties waar de fiscale administratie zijn eigen administratieve commentaar of elk ander voorschrift wat ze zelf zou hebben uitgebracht, tegenspreekt.

”

beroepsgeheim niet mag worden ingeroepen om zich te onttrekken aan zijn eigen fiscale verplichtingen.

Het Hof werpt ter zake op dat teneinde de verplichting voorgeschreven in artikel 315 van het WIB 92 te verzoenen met het respect voor het beroepsgeheim, de wetgever een procedure heeft opgesteld voorzien in artikel 334 van het WIB 92 die toelaat om beroep aan te tekenen bij de disciplinaire autoriteit van de belastingplichtige.

In casu had de disciplinaire autoriteit waaronder de tandarts viel

echter geoordeeld in zijn advies dat de voorlegging van de door de fiscale administratie gevraagde documenten niet verzoenbaar was met het medisch beroepsgeheim gezien de fiches gegevens van pure medische aard bevatten. Daarenboven was het niet mogelijk om een adequate extractiemethode van die gegevens te vinden.

Het Hof van Beroep besloot dienaangaande dat door zijn weigering om te buigen voor het advies verleend door die autoriteit, de Belgische Staat inging “tegen zijn eigen instructies ingeschreven in het Comm.I.B. 1992 op het nummer 334/8”, die preciseert dat “wanneer de tuchtoverheid het standpunt van de aangezochte persoon bevestigt, de aanslagambtenaar zich daar slechts kan bij neerleggen”.

Het Hof van Beroep te Brussel heeft zo terecht besloten dat gezien de administratie in haar eigen administratieve commentaar voorziet dat ze moet buigen, ze niet kan terugkomen op haar eigen adviezen zonder het principe van de rechtszekerheid, waartoe ze gehouden is, te schenden. Ze wijst zodoende de eis van de Belgische Staat af.

Als de fiscale administratie beschikt over grote onderzoeksbevoegdheden, zijn die nochtans niet ongelimiteerd zoals het becommentarieerde arrest bevestigt. De fiscus moet immers

buigen voor het beroepsgeheim van de belastingplichtigen.

Dit arrest laat eveneens toe om te herinneren aan het feit dat de fiscale administratie de beginselen van behoorlijk bestuur moet respecteren. Het zou kunnen worden ingeroepen in alle situaties waar de fiscale administratie zijn eigen administratieve commentaar of elk ander voorschrift wat ze zelf zou hebben uitgebracht, tegenspreekt.

Ronny FAVEL

Het addendum aan de circulaire betreffende de afzonderlijke aanslag

Artikel 219 WIB onderwerpt de vennootschappen aan een afzonderlijke aanslag van 309 % op hun kosten die voor de genietters ervan beroepsinkomsten vormen – daarbij inbegrepen voordelen van alle aard – wanneer die kosten niet worden verantwoord door overeenkomstige individuele fiches.

Tot voor kort aanvaardde de administratie deze extreem zware sanctie niet toe te passen op de niet- of onvoldoende aangegeven voordelen van alle aard ten voordele van bestuurders van de vennootschap onder welbepaalde omstandigheden. Zo werd de sanctie niet toegepast wanneer

die bestuurders zich engageerden om dat voordeel op te nemen in hun verworpen uitgaven. Ook een inschrijving in rekening courant van de bestuurder of het feit dat die laatste accepteerde van belast te worden op de niet door fiches gerechtvaardigde sommen werd aanvaard.

In de laatste uitgave van Idefisc, werd eraan herinnerd dat een circulaire van 1 december 2010 die administratieve tolerantie had opgeheven. Dat heeft vele levendige reacties teweeg gebracht onder de professionals. Daaropvolgend heeft de voormalige minister van financiën verklaard dat de circulaire binnenkort zou worden aangepast door de administratie. Op die manier zou een willekeurige toepassing van de afzonderlijke aanslag worden vermeden.

Het is in die context dat de administratie op 23 december 2011 een addendum aan de circulaire van 1 december 2010 heeft gepubliceerd. Het addendum lijkt spijtig genoeg echter ver verwijderd van de geruststellende woorden van de minister.

De nieuwe tekst voorziet dat uitsluitend zal kunnen worden afgezien van de toepassing van de afzonderlijke aanslag op de voordelen van alle aard die worden vastgesteld overeenkomstig de bepalingen inzake de forfaitaire raming zoals bedoeld in art. 18 KB/WIB 92 (kosteloos terbeschikkingstelling van een auto,

een woning, een pc, enz.). Eveneens voor de voordelen die voortkomen uit de terbeschikkingstelling van een GSM, die aan het licht komen naar aanleiding van een vóór 1 juli 2012 aangevatte controle, en dit onder de enige en uitsluitende voorwaarde dat deze voordelen effectief ten name van de genietters binnen de wettelijke termijnen kunnen worden belast.

In alle andere gevallen (dat wil zeggen tegelijkertijd voor de voordelen van alle aard die worden vastgesteld overeenkomstig de bepalingen inzake de forfaitaire raming die niet aan het licht komen naar aanleiding van een voor 1 juli 2012 aangevatte controle en voor alle andere voordelen van alle aard), zal de afzonderlijke aanslag van toepassing zijn. Behalve indien deze voordelen op een spontane wijze worden aangegeven bij de PB controle van de genietter en ten laatste op 30 juni 2012. Er wordt echter niets toegelicht inzake die “spontane” regularisatie, meer in het bijzonder betreffende zijn uitvoerder (de vennootschap of de bestuurder?) of betreffende de periode waarop ze betrekking moet hebben (een jaar, drie jaar of zeven jaar?).

Zoals enkele commentatoren al hebben doen gelden, creëert men zo een nieuwe vorm van een fiscale regularisatieprocedure, op korte termijn, zoals de zogenaamde EBA-procedure die in 2004 door de wetgever werd gevestigd (waarvan het succes op dit mo-

In tegenstelling tot de EBA en de EBABis, komt het overgangssregime voor de voordelen van alle aard voorzien door het addendum van 23 december 2011 niet voort uit een wet, maar uit eenvoudige administratieve instructies - die bovendien erg onduidelijk zijn – en dat in miskennis van de grondwettelijke principes van wettelijkheid en gelijkheid. Dit is onbegrijpelijk!

ment gemengd is zodat de wetgever vervolgens de richting van een permanente regularisatieprocedure is ingeslagen, genaamd EBAbis).

In tegenstelling tot de EBA en de EBAbis, komt het overgangsregime voor de voordelen van alle aard voorzien door het addendum van 23 december 2011 niet voort uit een wet, maar uit eenvoudige administratieve instructies - die bovendien erg onduidelijk zijn - en dat in miskennis van de grondwettelijke principes van wetelijkheid en gelijkheid. Dit is onbegrijpelijk!

Teneinde meer in overeenstemming te zijn met de meer verzoevende verklaringen van de minister, preciseert het addendum als volgt: "De houding waarbij opzettelijk geen fiches en samenvattende opgaven worden opge maakt zoals door de wet opgelegd en de fiscale controle wordt afgewacht om alsdan het bedrag dat op de voorgeschreven wijze had moeten worden vermeld op de rekening courant van de genietter van het voordeel in te schrijven kan niet worden aanvaard. Buiten deze hypothese lijkt het redelijk, inzonderheid met het oog op het vermijden van een toename van de administratieve en gerechtelijke geschillen, dat rekening wordt gehouden met de goede trouw van de belastingplichtige die iets uit het oog zou hebben verloren of een fout zou hebben begaan, met het uitzonderlijke karakter van

de niet-aangifte, met het relatieve belang van de fout van de belastingplichtige, met name in vergelijking met dat van de andere fiscale verplichtingen waaraan hij wel heeft voldaan, enz".

Men zal natuurlijk moeten kijken hoe de administratie deze laatste tekst zal interpreteren. De tekst lijkt op het eerste zicht ietwat tegenstrijdig met het hierboven beschreven regime, maar het lijkt niet op voorhand uitgesloten dat de afzonderlijke aanslag nog kan worden vermeden na 1 juli 2012. Toch voor zover de afwezigheid van de opstelling van de fiscale fiches niet "opzettelijk" is en dat de belastingplichtige een eerder onverwiltbaar profiel presenteert.

Martin VAN BEIRS

Levensverzekering van meer dan acht jaar en vrijstelling van de roerende voorheffing

De levensverzekeringscontracten die geen vast rendement voorzien zijn niet onderworpen aan de inkomstenbelasting.

Daarentegen, wanneer een levensverzekering een vast rendement garandeert, kunnen de inkomsten uit dat contract belast worden zoals intresten.

Er bestaan uitzonderingen, meer in het bijzonder voor de contracten van "meer dan acht jaar".

Artikel 21, 9°, b, van het WIB 1992 voorziet immers dat "De inkomsten van roerende goederen en kapitalen omvatten niet: inkomsten die zijn begrepen in kapitalen en afkoopwaarden betreffende levensverzekeringscontracten die een gewaarborgd rendement bepalen wanneer

“

De afkoopwaarden en de kapitalen in geval van leven zijn dus niet onderworpen aan roerende voorheffing als het contract is gesloten voor meer dan acht jaar en de afkoopwaarden of kapitalen in geval van leven effectief betaald worden meer dan acht jaar na het sluiten van het contract.

”

het contract gesloten is voor meer dan acht jaar en de kapitalen of afkoopwaarden effectief worden betaald meer dan acht jaar na het sluiten van het contract.”

In een arrest van 19 januari 2012 heeft het Hof van Cassatie net bevestigd dat een levensverzekeringscontract die een aanvang had genomen op 1 juli 1994 om te eindigen op 1 juli 2002 een duur heeft van meer dan acht jaar zodat een dergelijk contract kan genieten van de vrijstelling van de roerende voorheffing voorzien in artikel 21 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992.

De afkoopwaarden en de kapitalen in geval van leven zijn dus niet onderworpen aan roerende voorheffing als het contract is gesloten voor meer dan acht jaar en de afkoopwaarden of kapitalen in geval van leven effectief betaald worden meer dan acht jaar na het sluiten van het contract.

De fiscale administratie deed gelden dat het contract een duur van acht jaar had, maar niet meer dan acht jaar. Volgens hen was niet voldaan aan de vrijstellingsvoorwaarde en waren de handelingen belastbaar zoals intresten.

De belastingplichtigen lieten daarentegen gelden dat het contract wel de duur van acht jaar overschreed omdat de termijn tussen de datum van de inwerkingtreding (1 juli 1994) en de vervaldatum (1 juli 2002) noodzakelijk 8 jaar en een dag bevatte.

Op een zeer interessante wijze heeft het Hof van Cassatie het arrest van het Hof van beroep te Gent (en zodoende de positie van de administratie) gecensureerd die oordeelde dat het contract in kwestie exact een duur had van acht jaar en derhalve belastbaar was (Gent 21 september 2010).

Het Hof van Cassatie verklaart de regels van het Gerechtelijk Wetboek die de fiscale administratie en het Hof van beroep te Gent inroepen niet toepasbaar. Ze overweegt volgens een puur taalkundige interpretatie, dat het duidelijk is dat de wetgever het woord “jaar” in het Wetboek van de inkomstenbelastingen gehanteerd heeft in zijn gebruikelijke betekenis, te weten een termijn van twaalf maanden. Het Hof werpt op dat een periode van acht jaar dus een aanvang neemt op de eerste dag van de periode vertrekkende van de overeengekomen datum, in casu 1 juli 1994 en acht jaar later eindigt, in onderhavige zaak op 30 juni 2002 om 24u00.

Op deze manier concludeert het Hof van Cassatie dat een verzekering die een aanvang neemt op 1 juli 1994 en eindigt op 1 juli 2002 onmiskenbaar een duur van meer dan acht jaar heeft.

Dit arrest, dat getuigt van veel gezond verstand, dient zeker goedgekeurd te worden.

Pascale HAUTFENNE

Fiscale regularisatie in Israël

De Israëlische fiscale administratie laat sinds 15 november 2011 onder bepaalde voorwaarden de spontane regularisatie toe van (per hypothese niet aangegeven) buitenlandse inkomsten door fiscale inwoners van Israël. De maatregel leidt tot de toekenning van een strafrechtelijke immunitet naast het aspect van fiscale regularisatie. Die regularisatie viseert enkel het niet-aangegeven vermogen dat zich in het buitenland bevindt, en niet het vermogen aangehouden in Israël.

De maatregel kan tot 30 juni 2012 worden toegepast. Eens die datum gepasseerd, “hervinden” de Israëlische autoriteiten hun recht om alle maatregelen, strafrechtelijk en/of fiscaalrechtelijk, te nemen om de situatie van een belastingplichtige die over een niet-aangegeven vermogen in het buitenland beschikt, te regulariseren.

Tot 2003 werden de Israëlische inwoners belast op basis van een territoriale methode, anders gezegd een belasting die voor het merendeel gebaseerd was op de “inheemse” inkomsten van die inwoners. Onder voorbehoud van enkele uitzonderingen, waren de inkomsten van buitenlandse oorsprong uitgesloten van diezelfde belastinggrondslag van de Israëlische

“

De maatregel kan tot 30 juni 2012 worden toegepast. Eens die datum gepasseerd, “hervinden” de Israëlische autoriteiten hun recht om alle maatregelen, strafrechtelijk en/of fiscaalrechtelijk, te nemen om de situatie van een belastingplichtige die over een niet-aangegeven vermogen in het buitenland beschikt, te regulariseren.

”

sche belastingen. Sinds 1 januari 2003 en de Rectificatieakte nr. 132 van het Israëlische Wetboek op de inkomstenbelasting, werd de territoriale methode achterwege gelaten ten voordele van een methode van persoonlijke belasting. Elke inwoner wordt belast op het geheel van zijn wereldwijde inkomsten, men is dus verplicht om dat aan te geven. Vele belastingplichtigen die niet werden geadviseerd over deze wijziging worden sindsdien beschouwd als “fiscale schurken” ingeval van rectificatie van hun belastbare situatie.

De regularisatie die mogelijk is sinds 15 november 2011 laat dus toe om de sancties verbonden met die staat van “fiscale fraude” te overwinnen. Die regularisatie komt enkel tussen onder goed-

keuring van een Comité dat daartoe is voorzien.

De fiscale administratie herneemt echter in een circulaire nr. 116.08.911 een lijst van voorbeelden van “regulariseerbare” zaken. Die lijst is op geen enkele wijze limitatief. Men kan in het bijzonder volgende zaken citeren:

De niet-aangegeven inkomsten van buitenlandse goederen die werden ontvangen in het kader van een successie, of komende van een schenking van een buitenlandse inwoner;

De niet-aangegeven inkomsten van buitenlandse goederen die niet spontaan werden aangegeven in het kader van een toepassing van de Rectificatieakte nr. 132;

De maatregel staat niet open voor goederen en inkomsten verworven uit overtredingen die als “misdaden” worden gekwalificeerd in het Israëlisch strafrecht. Het is ook niet mogelijk voor belastingplichtigen die reeds het voorwerp uitmaken van fiscale onderzoeken in Israël.

Het is aangeraden zich te laten bijstaan door een gespecialiseerde advocaat teneinde de haalbaarheid van de operatie te onderzoeken en de correcte uitvoering ervan te verzekeren.

Jonathan CHAZKAL

Fiscale regularisatie op zich Amerikaans

De Internal Revenue Service (IRS), de Amerikaanse fiscale administratie, heeft op 9 januari jongstleden de heropening van het “Offshore Voluntary Disclosure Program” aangekondigd (www.irs.gov). Het is een programma dat een vrijwillige amnestie voorziet dat Amerikaanse belastingplichtigen toelaat hun fiscale situatie te regulariseren. Ze kunnen dit door hun niet-aangegeven rekeningen waarover ze beschikken in het buitenland, bekend te maken aan de fiscale administratie.

Dat programma, dat al aan zijn derde editie toe is, heeft zijn waarde reeds bewezen. Immers, gelijksoortige programma's werden gelanceerd in 2009 en 2011. De quasi definitieve balans van de editie 2009 geeft aan dat op deze wijze een bedrag van 3,4 miljard dollar werd ingezameld door de fiscale administratie. Betreffende het programma van 2011 dat in september laatstleden een einde nam, tonen de provisoire cijfers dat reeds een miljard dollar werd verzameld en dat dit bedrag zal stijgen naarmate de dossiers verder worden geanalyseerd.

Een totaal van 33.000 vrijwillige bekendmakingen werden zo geregistreerd in de loop van de programma's 2009 en 2011.

Dit nieuwe programma van fiscale amnestie is toegankelijk voor de belastingplichtigen voor een onbepaalde periode.

Wat betreft de sancties, zijn drie categorieën van boetes voorzien:

- a) Een (zware) boete van 27,5% van het hoogst ingeschreven saldo op de buitenlandse rekeningen of van de waarde van het buitenlands vermogen gedurende de acht jaren voorafgaand aan de vrijwillige aangifte. Het merendeel van de deelnemers zijn onderworpen aan deze boete.
- b) De personen die buitenlandse rekeningen bezitten waarvan de waarde gedurende geen enkel civiel jaar geïndexeerd door het programma, het bedrag van 75.000 dollar overschrijdt, riskeren een verlaagde boete van 12,5%.
- c) In bepaalde beperkte gevallen zal de boete slechts 5% bedragen.

Het doel van dit programma is dubbel. Enerzijds vergemakkelijkt het de onderzoeksopdracht uitgeoefend door de administratie en anderzijds laat het aan de belasting-

plichtige toe om zijn fiscale situatie te regulariseren door in principe minder zwaar gesanctioneerd te worden. Het belang voor de belastingplichtige ligt in de ontwijking van zwaardere civiele boetes en meer algemeen in de ontsnapping aan het risico op strafrechtelijke vervolgingen. Overigens laat het aan de belastingplichtige toe om op een meer zekere wijze de totale kost te berekenen die noodzakelijk is voor de regularisatie van zijn situatie.

Het betreft niet enkel de “actieve” fraudeurs maar ook de personen te goeder trouw die hun fiscale aangifte niet hebben ingevuld, doch echter geen enkele belasting moeten aan de Verenigde Staten. Dat viseert essentieel de situatie van personen met de dubbele identiteit die in het buitenland wonen.

Tot slot zou de belastingplichtige die heeft deelgenomen aan het programma maar meent dat de toegepaste boete disproportioneel is, altijd kunnen opteren voor de klassieke onderzoeksprocedure.

Lida ACHTARI

Belasting volgens nationaliteit: de Belgische Fransen hebben niets te vrezen

Een verbazingwekkend voorstel werd recent geformuleerd door de Franse President. Hij heeft immers de intentie geuit dat indien hij zou worden herkozen, hij de personen met de Franse nationaliteit die verkozen hebben om in een ander land te gaan wonen, zal belasten indien die keuze werd ingegeven door fiscale overwegingen.

Vooreerst is het voorstel merkwaardig door het totale gebrek aan logica. Met, de weliswaar bekende, uitzondering van de Verenigde Staten, gebruikt geen enkel land de nationaliteit als belastingcriterium.

Het systeem dat resulteert uit verschillende internationale verdragen is dat men exclusief terugvalt op de residentie als belastingcriterium. Het is tevens perfect logisch: in de mate dat de belastingen worden geacht de publieke diensten van een grondgebied te financieren, is het ook maar normaal dat de personen die op dat grondgebied leven, en enkel zij, deelnemen aan de financiering van die diensten.

Dat is ook de reden waarom personen van een buitenlandse

Het betreft niet enkel de “actieve” fraudeurs maar ook de personen te goeder trouw die hun fiscale aangifte niet hebben ingevuld, doch echter geen enkele belasting moeten aan de Verenigde Staten. Dat viseert essentieel de situatie van personen met de dubbele identiteit die in het buitenland wonen.

nationaliteit, zowel in Frankrijk als elders, belastingplichtigen zijn zoals de anderen in het land waar ze verblijven. Er is dus geen enkele reden om de nationaliteit te gebruiken als belastingcriterium, het impliceert immers weinig rechten tegenover de Staat, noch op prestaties ervan.

Daarenboven heeft Frankrijk meer dan honderd verdragen tot het vermijden van dubbele belasting afgesloten met zeer veel landen in de wereld, daarbij inbegrepen de landen die de Fransen vaak kiezen als nieuwe verblijfplaats (België, Zwitserland, Engeland, Luxemburg, Marokko). Die verdragen laten aan de Franse Staat niet toe om inwoners van die andere staten te belasten in Frankrijk om de enkele reden dat ze beschikken over de Franse nationaliteit.

Zulke verdragen primeren op de toepassing van de Franse wet die dus niet zal kunnen worden toegepast op de inwoners van die landen, behalve indien de verdragen worden aangepast. De landen die dergelijke verdragen met Frankrijk hebben afgesloten, zijn echter niet verplicht om een wijziging te aanvaarden en ze hebben er in werkelijkheid ook geen belang bij.

Ten slotte stelt zich nog de vraag hoe de Franse fiscale administratie tussen de twee miljoen Fransen die hun land hebben verlaten diegene zal kunnen identificeren die uitsluitend hebben gehandeld

op grond van fiscale redenen en ze te onderscheiden van de personen die om andere redenen zijn verhuisd of zelfs omwille van een combinatie van fiscale en andere redenen.

“

Al in de 4de eeuw na Christus verlieten de Galliërs die overbelast werden door het Romeinse Rijk hun land om de grenzen over te steken die het Rijk scheidde van de regionen gecontroleerd door de Barbaren. Daarbij inbegrepen de regionen die zich vandaag bevinden in België, Luxemburg en Zwitserland. Het Romeinse Rijk heeft het niet overleefd...

”

Al in de 4de eeuw na Christus verlieten de Galliërs die overbelast werden door het Romeinse Rijk hun land om de grenzen over te steken die het Rijk scheidde van de regionen gecontroleerd door de Barbaren. Daarbij inbegrepen de regionen die zich vandaag bevinden in België, Luxemburg en Zwitserland. Het Romeinse Rijk heeft het niet overleefd...

Thierry AFSCHRIFTF

Nietigheid van de belastingen die na 30 juni van het jaar dat volgt op het aanslagjaar worden gevestigd

In principe moeten de belastingen door de Administratie worden gevestigd voor 30 juni van het jaar dat volgt op het aanslagjaar (artikel 353 en 359 WIB 92). Bijvoorbeeld de belasting met betrekking tot de inkomsten van 2011 (aanslagjaar 2012) moet voor 30 juni 2013 worden gevestigd.

Deze termijn kan echter worden verlengd “Bij niet-aangifte, bij laattijdige overlegging van aangifte, of wanneer de verschuldigde belasting hoger is dan de belasting met betrekking tot de belastbare inkomsten en de andere gegevens vermeld in de daartoe bestemde rubrieken van een aangifteformulier (...)” (artikel 354 WIB 92). In dat geval “mag de belasting of de aanvullende belasting, in afwijking van artikel 359, worden gevestigd gedurende drie jaar vanaf 1 januari van het jaar waarnaar het aanslagjaar wordt genoemd waar voor de belasting is verschuldigd” (artikel 354 WIB 92).

Men stelt regelmatig de vraag of bij gebreke aan vestiging binnen de normale termijn (dit wil zeggen 30 juni van het jaar dat volgt op het aanslagjaar), de fiscale Ad-

In een arrest van 16 september 2010 heeft het Hof van beroep te Bergen een negatief antwoord uitgevaardigd. Volgens haar zou enkel de “aanvulling” van de belasting (die bijvoorbeeld resulteert uit een vermindering van beroepskosten) nog kunnen worden gevestigd in die buitengewone termijn. De belasting zelf (berekend op de inkomsten die het voorwerp hebben uitgemaakt van een regelmatige aangifte) kan niet meer worden gevestigd. De belasting die (op die inkomsten) werd gevestigd binnen die termijn van drie jaar moet dus worden vernietigd (en alle gestorte beroepsvoorheffingen vergoed...).

ministratie nog een belasting kan vestigen op inkomsten die regelmatig werden aangegeven binnen de buitengewone termijn van 3 jaar (bijvoorbeeld ter gelegenheid van een fiscale regularisatie op het bedrag van de beroepskosten, de aftrek van een rente, enz.).

In een arrest van 16 september 2010 heeft het Hof van beroep te Bergen een negatief antwoord uitgevaardigd. Volgens haar zou enkel de “aanvulling” van de belasting (die bijvoorbeeld resulteert uit een vermindering van beroepskosten) nog kunnen worden gevestigd in die buitengewone termijn. De belasting zelf (be-

rekend op de inkomsten die het voorwerp hebben uitgemaakt van een regelmatige aangifte) kan niet meer worden gevestigd. De belasting die (op die inkomsten) werd gevestigd binnen die termijn van drie jaar moet dus worden vernietigd (en alle gestorte bedrijfsvoorheffingen vergoed...).

Volgens het Hof “moet men overwegen dat de term “of” gehanteerd door de wetgever (in het geciteerde artikel 354) bevestigt dat men een onderscheid dient te maken tussen de twee hypothesen uitgevaardigd in het eerste deel van de tekst en op een systematische wijze in de vervolgens gebruikte termen, ofwel “belasting” en “aanvullende belasting”. (...) Als de wetgever deze twee hypothesen niet had willen onderscheiden, zou het hem volstaan hebben om enkel de term “belasting” te gebruiken die eveneens de tweede hypothese kon dekken. Er anders over beslissen zou alle nuttigheid aan artikel 353 WIB 92 ontnemen en de termijn van drie jaar zou dan de regel worden terwijl de wettekst voorziet dat het een uitzondering vormt op het principe uitgevaardigd in artikel 353 WIB 92”.

Houd wel rekening met het feit dat dit arrest op heden het voorwerp uitmaakt van een cassatieberoep.

Anne RAYET

De roerende voorheffing op auteursrechten is niet meer bevrijdend

Sinds 2008 worden de inkomsten uit auteursrechten en naburige rechten fiscaal gekwalificeerd als roerende inkomsten (artikel 17, 5° WIB 92) en belast aan een apart tarief van 15 % tot aan 54.890 € per jaar (jaarlijks geïndexeerd bedrag) na een forfaitaire kostenaf trek (van 50 % op de eerste tak van 0 tot 10.000 € en van 25 % op de tweede tak van 10 tot 20.000 € - bedragen die eveneens jaarlijks worden geïn-

De wet “houdende diverse bepalingen” van 28 december 2011 heeft het bevrijdend effect van de roerende voorheffing opgeheven voor (quasi) alle roerende inkomsten, daarbij inbegrepen die voor de auteursrechten en de naburige rechten (wijziging van artikel 313 WIB 92). Deze inkomsten zijn echter wel ontsnapt aan de verhoging van de roerende voorheffing. Het tarief blijft 15 % (artikel 171 WIB 92).

dexeerd). Die belasting vindt plaats door een inhouding aan de bron van de roerende voorheffing. Tot op 1 januari 2012 was die roerende voorheffing bevrijdend.

De wet “houdende diverse bepalingen” van 28 december 2011 heeft het bevrijdend effect van de roerende voorheffing opgeheven voor (quasi) alle roerende inkomsten, daarbij inbegrepen die voor de auteursrechten en de naburige rechten (wijziging van artikel 313 WIB 92). Deze inkomsten zijn echter wel ontsnapt aan de verhoging van de roerende voorheffing. Het tarief blijft 15 % (artikel 171 WIB 92).

Anne RAYET

Opheffing van het bankgeheim: een Hof van Beroep stelt eveneens de vraag naar de grondwettelijkheid van de nieuwe wet

Het Hof van Beroep te Gent heeft recent besloten een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de recente wet die het weinige dat nog overbleef van het bankgeheim in België opheft.

Immers, bepaalde vragen betreffende de bescherming van het privéleven dringen zich op, meer in bijzonder inzake het voordragen van uittreksels van privérekeningen.

Het beginsel van de eerbiediging van het privéleven lijkt zich volgens ons inderdaad te verzetten tegen datgene wat de administratie eist van de belastingplichtige (in de onderhavige zaak een Europese Commissaris) of van zijn bank, te weten de mededeling van de uittreksels van zijn privérekeningen.

Het recht op eerbiediging van het privéleven is een recht dat gegarandeerd wordt door de Grondwet, dat in zijn artikel 22 bepaalt dat ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven.

Anderszins voorziet artikel 8,1. van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden dat “een ieder recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie”.

Het Grondwettelijk Hof zal dus moeten verifiëren of de recente wet dat fundamenteel recht, verankerd in de Grondwet en in het Europees Verdrag, schendt of niet.

In een voorgaand artikel hebben we reeds vermeld dat dezelfde wet het voorwerp uitmaakt van een vernietigingsberoep voor het Grondwettelijk Hof. Dat be-

Het beginsel van de eerbiediging van het privéleven lijkt zich volgens ons inderdaad te verzetten tegen datgene wat de administratie eist van de belastingplichtige (in de onderhavige zaak een Europese Commissaris) of van zijn bank, te weten de mededeling van de uittreksels van zijn privérekeningen.

Het recht op eerbiediging van het privéleven is een recht dat gegarandeerd wordt door de Grondwet, dat in zijn artikel 22 bepaalt dat ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven.

roep werd ingesteld door een vereniging ter verdediging van belastingplichtigen.

Deze keer is het een Hof van Beroep die het opportuun acht om de vraag naar de grondwettelijkheid van deze onmiskenbaar controversiële wet aan het Grondwettelijk Hof voor te leggen.

Pascale HAUTFENNE

De fiscus en witwassen

Onder de vele nieuwe bepalingen figureert er een waarvan de gevolgen de vooruitzichten van zijn auteurs veruit zouden kunnen overschrijden.

Het betreft artikel 174 van de programmawet die vanaf heden de ambtenaars van de administratieve diensten van de Staat volgende verplichting oplegt. Ze moeten de cel voor financiële informatieverwerking (CFI) informeren over elk vermoeden van witwassen van het voorwerp van een van de misdrijven gevisieerd in de materie, daarbij inbegrepen “de ernstige en georganiseerde fiscale fraude”.

In tegenstelling tot vele beroepen in de financiële en niet-financiële sector, waren de agenten van de Staat, in het bijzonder die van de fiscus, tot op heden niet gehouden tot een dergelijke verplichting om de CFI te informeren. Ze waren verplicht om elk misdrijf aan de Procureur des Konings te melden. Echter, krachtens het charter van de belastingplichtige, konden ze daar enkel toe overgaan na toelating van de gewestelijke directeurs.

Thans zal een ambtenaar, zelfs zonder een dergelijke toelating, de CFI kunnen en bovendien moeten waarschuwen over elk

vermoeden, en niet enkel over een overtuiging, van fraude. De CFI zal het vervolgens aan het Parket kunnen meedelen. Dit komt neer op het kortwieken van de “filterbevoegdheid” van de gewestelijke directeurs wat dus een risico inhoudt dat de ondergeschikte ambtenaren indirect een strafrechtelijke procedure veroorzaken, terwijl ze dat niet rechtstreeks zouden kunnen.

Bovendien kan deze situatie enkele ambtenaren in een zeer delicate positie plaatsen, meer in het bijzonder de Dienst Voorafgaande Beslissingen. In het kader van de aanvraag van een “ruling” kan die gehouden zijn tot het vragen van inlichtingen aan de aanvrager en vervolgens vaststellen dat zulke inlichtingen aanwijzingen van fraude bevatten. Men ziet niet in wat in de tekst hen zou vrijstellen van de verplichting de feiten aan te geven aan de CFI. Dat is op zijn minst hinderlijk voor een dienst die geacht wordt samen te werken met de belastingplichtigen. Deze situatie kan ook als een risico worden aanzien door allen die nog zouden wensen om te spreken met de administratie.

De vraag is nog delicateser wanneer diezelfde dienst het voorwerp uitmaakt van een vraag tot regularisatie van inkomsten van buitenlandse oorsprong. Men bevindt zich daar immers in een situatie waar per definitie

“

Men erkent meer en meer dat een belastingplichtige die het voorwerp uitmaakt van een schriftelijke of mondelinge vraag om inlichtingen vanwege de administratie kan weigeren om er op te antwoorden wanneer hij weet dat de fiscus hem verdenkt van fraude. Zou men dit recht niet moeten uitbreiden tot de hypotheses waar de fiscus nog geen enkele intentie heeft geuit om de belastingplichtige te beschouwen als een potentiële fraudeur? In die situaties stelt de fiscus simpelweg vragen waarvan de antwoorden aanwijzingen van fraude zouden kunnen vormen die mogelijk worden gecommuniceerd aan het CFI.

Men zou dus tot de conclusie moeten komen dat de uitbreiding van de overdracht van informatie tussen de fiscale diensten en de repressieve organen, zeker zal leiden tot de uitdroging van de bron van inlichtingen waarover de fiscus aanvankelijk beschikt.

”

het onderwerp zelf van de discussie met de ambtenaars middelen betreffen die het voorwerp hebben uitgemaakt van een fraude, te weten de fraude die men tracht te regulariseren. Zelfs indien die fraude meestal geen witwasmisdrijf impliceert, kan men zich gemakkelijk inbeelden dat de situatie van de betrokken ambtenaren niet eenvoudig zal zijn. Bepaalde personen geneigd om een regularisatie te vragen, zouden immers bezorgd kunnen zijn over de reactie die ze moeten verwachten.

Meer algemeen zal de vraag van het “zwijgrecht” zich op een heel andere wijze stellen. Men erkent immers meer en meer dat een belastingplichtige die het voorwerp uitmaakt van

een schriftelijke of mondelinge vraag om inlichtingen vanwege de administratie kan weigeren om er op te antwoorden wanneer hij weet dat de fiscus hem verdenkt van fraude. Zou men dit recht niet moeten uitbreiden tot de hypotheses waar de fiscus nog geen enkele intentie heeft geuit om de belastingplichtige te beschouwen als een potentiële fraudeur? In die situaties stelt de fiscus simpelweg vragen waarvan de antwoorden aanwijzingen van fraude zouden kunnen vormen die mogelijk worden gecommuniceerd aan het CFI.

Men zou dus tot de conclusie moeten komen dat de uitbreiding van de overdracht van informatie tussen de fiscale dien-

sten en de repressieve organen, zeker zal leiden tot de uitdroging van de bron van inlichtingen waarover de fiscus aanvankelijk beschikt.

Thierry AFSCHRIFT

België moet zijn evaluatiesysteem van onroerende buitenlandse inkomsten herzien

Op 22 maart jongstleden heeft de Europese Commissie per gemotiveerd advies aan België gevraagd om haar belastingwijze van buitenlandse onroerende inkomsten te herzien.

De Commissie merkt op dat de evaluatie van onroerende inkomsten van buitenlandse oorsprong verschilt van deze van onroerende inkomsten van Belgische oorsprong. De onroerende inkomsten van buitenlandse oorsprong worden immers geëvalueerd aan ongeveer 50% van hun marktwaarde terwijl die van Belgische oorsprong slechts worden geëvalueerd aan ongeveer 20 à 25% van hun marktwaarde (voor de goederen verhuurd ter huisvesting is

“

De Commissie merkt op dat de evaluatie van onroerende inkomsten van buitenlandse oorsprong verschilt van deze van onroerende inkomsten van Belgische oorsprong.

Ze verleent aan België een termijn van twee maanden om haar wetgeving in overeenstemming te brengen met het recht van de Europese Unie.

”

dat het geïndexeerde kadastrale inkomen).

Het betreft een discriminatoire praktijk volgens de Commissie die daarbij opmerkt dat de praktijk eveneens in strijd is met artikel 63 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie die alle beperkingen van het kapitaalverkeer tussen lidstaten onderling en tussen lidstaten en derde landen verbiedt.

De Commissie verleent aan België een termijn van twee maanden om haar wetgeving in over-

eenstemming te brengen met het recht van de Europese Unie.

Het valt te hopen dat België verkiest om een einde te maken aan deze tekortkoming door de methode die wordt toegepast op de onroerende inkomsten van binnenlandse oorsprong ook toe te passen op de inkomsten van buitenlandse oorsprong en niet omgekeerd.

Lida ACHTARI

**Seminarie van de Associatie
op 24 mei 2012 te Antwerpen:**

De nieuwe fiscale maatregelen

inschrijvingen en inlichtingen:

www.afschrift.com

IDEFISC

Tél. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt uitgegeven
door Thierry AFSCRIFT**in samenwerking met Pascale HAUT-
FENNE hoofdredacteur
enLida Ahtari
Jonathan Chazkal
Ronny Favel
Anne Rayet
Séverine Ségier
Martin Van Beirs**Verantwoordelijke uitgever:**Thierry AFSCRIFT
Lensstraat 13
1000 Brussel**Internet**<http://www.idefisc.be>**Volgend nummer:**

Juni 2012

Wil u Idefisc per e-mail
ontvangen, stuur dan
uw e-mailadres naar
info@idefisc.be.De door Idefisc gepubliceerde infor-
matie is louter informatief. Het betreft
geen juridisch advies aangaande
welbepaalde situaties.Deze uitgave is tevens verkrijgbaar
in het Frans. Indien u de Franse tekst
wenst te ontvangen, kan u een e-mail
sturen aan info@idefisc.be. Wij passen
onze databank vervolgens in die zin
aan.Design by Artwhere
www.artwhere.be